

Daarbij beleefde ik mijn dagelijkse ritjes naar de dierenarts. Een infuus werd bij me aangesloten en dat zorgde ervoor dat mijn lijf begon op te zwellen van het vocht. Voor ik naar binnen liep was ik nog mooi slank. Ik kreeg zelfs een paar natte neuzen tussen mijn benen op weg naar de spreekkamer.

Op de terugweg was ik kogelrond. Niet terug te herkennen.

De natte neuzen die mij eerder zo aantrekkelijk vonden, lieten zich niet meer zien. In shock liet ik hun achter.

Met dichtgeknepen billen waggelde ik naar buiten om me te verlossen van een gedeelte van het toegediende vocht.

Meerdere dagen moest ik dit tafereel ondergaan.

De laatste dag werd er nog een grondig onderzoek aan toe gevoegd.

De woorden die gesproken werden hadden geen blijdschap of glans.

Sterkte , hoorde ik nog net bij het verlaten van het pand.

Mijn lijf begon toch wat beter te voelen?